

Belföldi cég külföldi fióktelepe részére kiszállított áru forgalmi adómentes. A panaszban foglalt támadásokhoz képest vitás kérdés, vajjon a panaszos cég az általa a M. W.-gyár temesvári fiókja részére kiállított áruk vételára után általános forgalmi adót köteles-e fizetni.

A panaszos az 1921. évi XXXIX. t.-c. 39. §-ára való hivatkozással támadta az említett alapon kivetett általános forgalmi adó jogos voltát. A panasz alapos, mert mint az iratok közt fekvő levélből megállapítható, a megrendelés a temesvári fiók részére történt, tehát panaszos cég részéről külföldre szállították az áruk s így ez a kivétel az 1921: XXXIX. t.-c. 39. §-a alapján az általános forgalmi adó alól mentes.

Előjegyzési raktáron kezelt áru importforgalmi adókötelezettsége a kitérőkor áll be. A 130.000/1921. P. M. sz. Utasítás 52. §-a értelmében: mentesek az általános forgalmi adó alól az előjegyzési raktáron kezelt áruk és ezeknél az áruknál az általános forgalmi adó lerovásának kötelezettsége és annak esedékessége csak akkor áll be, ha az áru több a szabad forgalomba kerül. Már pedig kétségtelen, hogy az adó összegének megállapítása csakis az adókötelezettség beállása idején fennálló viszonyok és szabályok szerint történhetik, az idegen valuta átszámítási értéke is tehát ily áruknál az adókötelezettség beállásának idejére nézve megállapított átszámítási kulcs szerint állapítandó meg. Helyesen és törvényesen járt el tehát a magyar királyi adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal akkor, midőn a panaszos cég által előjegyzési raktáron kezelt áruknál a betárolási időpontra nézve a magyar királyi pénzügyminiszter által megállapított idegen valuta átszámítási érték helyett a kitérőzés idejére nézve megállapított értéket vette alapul.

A forgalmi adó fizetési kötelezettség fennforog akkor is, ha a fizetés nem készpénzzel, hanem váltóval történik. Az adóalapot nem lehet csökkenteni azzal az összeggel, amelyet a váltót leszámítóló pénzügyintézet kamat és költség címén levont. (Közgazgatási Biróság 1375/1924. P. sz.) Nem vitás hogy a panaszos részvénytársaság egyes igazgatói által 1922. évi február hó 9-től 1923. évi szeptember hó 30-ig az üzletből elhasznált áruk összértéke 7,987.534 koronát tesz ki, amelynek értéke az adó alapjába helyesen lett bevonva, mert az 1921: XXXIX. t. c. 31. §-a az adóköteles félnek az adókievetési időszak tartama alatt az üzletből elvett és a saját háztartásában fel- vagy elhasznált áruk pénzértékének az adóalaphoz való hozzászámítását elrendeli, így tehát annál is inkább helye van ilyen hozzászámításnak akkor, mikor az áruk elvitele nem is maga az üzem vagy üzlet tulajdonosa, hanem a részvénytársaság egyes üzletvezetői és alkalmazottai részéről történik, amellyel szemben tehát a panaszos fél sikeresen nem védekezhetik azzal, hogy miután ezeknek értéke utólagosan az illetők javára bonifikáltatott, illetve működésük és tevékenységük jutalmául utólag elengedettett és hogy ennél fogva jelen esetben forgalmiadó alá nem eső ajándékozás esete forog fenn, nem pedig azért, mert ezen védekezésből kitűnően is ez az átruházás az egyes igazgatósági tagok működése és tevékenysége ellenértékét, tehát munkateljesítmény ellenében történt és így a hivatkozott törvényszakas az értelmében, helyesen vonatott általános forgalmi adó alá.

A panaszt további részében pedig azért kellett elutasítani, mert az a körülmény, hogy az egyes vevők nem készpénzzel, hanem váltóval fizettek, az 1921: XXXIX. t.-c. 31. §-ának 3. pontja értelmében, az adókötelezettségen mit sem változtat, panaszos tehát a váltón alapuló fizetések, mint adóköteles bevételei után az adót teljes ösz-